ἀπὸ τὰ μάτια μου μιὰ σκιά, μιὰ σιλουέττα, σιλουέττα γυναικὸς μάλλον, γυναικὸς κομψῆς, μὲ μακρυὰ ξέπλεγα μαλλιά !...

Εἶδα τὰ μάτια της, δυὸ μάτια φωτεινά, ὑπερόχως γοητευτικὰ καὶ σπινθηροβόλα, νὰ μὲ κυτταζουν μὲ μιὰ ἔκφρασι λύπης...

Ἕνας ὁλολυγμὸς ἀκούσθηκε στὸν ἀέρα ..

Χωρί; νὰ ξέρω τί κάνω, μηχανικὰ κινούμενος, παραζαλισμένος καθως ἤμουν ἀπὸ τὸν ὕπνο, ἐπυροβόλησα ἐναντίον τῆς σκιᾶς αὐτῆς.

Καὶ ὅμως ὁ πυροβολισμὸς μου αὐτὸς δὲν ἔφερε κανένα ἀπολύτως ἀποτέλεσμα. Ἡ σκιὰ ἔφυγε πρὸς τὸ παράθυρο. Καὶ ἐχάθηκεν ἔξω ἀπὸ αὐτό, ἐνῷ ἦταν κλεισμένο καὶ ἡ γρίλλιες κατεβασμένες !.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ V

Μυστήρια καὶ κίνδυνοι

Ἐπὶ τέλους κύτταξα προσεκτικά, ἐμπρός μου. Τὸ θέαμα, ποὺ παρουσιάσθηκε στὰ ματια μου εἶχε ὅλη τὴ φρίκη ἑνὸς κακοῦ ὀνείρου, ποὺ ἐγίνετο φριχτότερο μὲ τὴν βεβαιότητα πῶς ἦταν πραγματικότης. Το δωμάτιο ἦταν τώρα φωτισμένο ἀπὸ πολλὰ φῶτα καὶ κάθε ἀντικείμενο ἦταν στὴ θέσι του ἀκίνητο. Καὶ τὸ κρεββάτι τοῦ κ. Τρελόνυ ἦταν ἀδειανό !....

Κοντὰ στο ἀδειανὸ κρεββάτι καθόταν στὴν πολυθρόνα της ἡ μὶς Κένεδυ ὅπως καὶ προηγουμένως, ἀκουμπισμένη σ' ἕνα μαξιλαρι. Ὁ λαιμός της ἦταν ἀκίνητος, ἀκίνητο τὸ σῶμα της, σὰν νὰ βρισκόταν εἰς κατληπτικὴ κατάσταση. Ἐφαίνετο σὰν ἀπολιθωμένη. Τὸ πρόσωπό της δὲν εἶχε καμμιὰ ἔκφρασι φόβου ἢ φρίκης ὅπως θὰ περίμενε κανείς. Τὰ ὀρθάνοιχτα ματτια της δὲν ἐξέφραζαν καμιὰ ἔκπληξι. Παρουσίαζε το θέαμα μιᾶς νεκρᾶς ὑτάξεως, ποὺ δὲν αἰσθανόταν τί γινόταν γύρω της. Τὰ σεντόνια τοῦ κρεββατιοῦ ἦσαν ἄνω κάτω, σὰν νὰ εἶχαν τραβήξει τον ἄρρωστο ἀπὸ το κρεββάτι. Μιὰ γωνιὰ σεντονιοῦ κρεμόταν ἐπάνω στὸ πάτωμα.

Ἐκεῖ κοντὰ ἦταν ἐπίσης πεσμένος κι' ὁ ἐπίδεσμος ποὺ εἶχε δέσει ὁ γιατρὸς στὸ πληγωμένο χέρι τοῦ κ. Τρελόνυ, παραπέρα ἦταν πεταμένοι κι' ἄλλοι ἐπίδεσμοι, γύρω ἀπὸ τον ἴδιο τον τραυματία ὁ ὁποῖος βρισκόταν ξαπλωμένος στὴν ἴδια θέσι ποὺ τὸν βρῆκαν τὴ νύχτα τοῦ τραυματισμοῦ του, μπροστὰ δηλαδὴ στο μεγαλο χρηματοκιβώτιο. Καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ χέρι του ἐτείνετο κατεσταλαγμένο προς τὴν διεύθυνσιν τοῦ χρηματοκιβωτίου ! Εἶχε γίνει λοιπον καὶ δευτέρα ἀπότειρα ;

Ἕνα πλατὺ μαχαίρι, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ μεταχειρίζονται οἱ Ἰνδοὶ εἶχε ἀφαιρεθεῖ ἀπὸ τὸ τραπεζι καὶ μὲ αὐτὸ εἶχαν χτυπήσει, ἀσφαλῶς, τον κ. Τρελόνυ ! Το ἐξωτερικὸν μέρος τοῦ χεριοῦ εἶχε κοπεῖ ἕως τὸ κόκκαλο καὶ εἶχε προκληθεῖ νέα αἱμορραγία. Κοντὰ στον πατέρα της βρίσκοταν τώρα γονατισμένη ἡ μὶς Μαργαρίτα καὶ τὸ λευκο νυχτικο της ἦταν λεκιασμενο με μ γαλες κηλίδες αἵματος. Στὴ μέση τοῦ δωματίου ἑστεκετο ὁ Ντόυ. Εγεμιζε μὲ νεες σφαῖρες το ρεβόλβερ του. Τὰ μάτια του ἦσαν κόκκινα καὶ βαρειὰ καὶ φαινόταν καὶ αὐτὸς μισοκοιμισμένος, σὰν νὰ μὴ ἤξερε καλὰ καλὰ τί συνέβαινε γύρω του. Πολλοὶ ὑπηρέται ἦσαν ἐπίσης μαζεμένοι γύρω μὲ διάφορα φῶτα.

Μολις σηκώθηκα ἀπὸ τὴ θέσι μου καὶ προχώρησα, ἡ μὶς Τρελόνυ μὲ κύτταξε μὲ φρίκη. Ἐφώναξε καὶ ἔτρεξε κοντὰ μου. Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὴν περιεργη καὶ λυπηρα ἐμφάνισή της, τὴ θλιβερὴ θέα της μὲ τὸ λευκὸ αἱματωμένο νυχτικο καὶ τὰ γυμνὰ κομψὰ πόδια της. Φαίνεται ὅτι ἡ ὑγνηλία ποὺ εἶχε καταλάβει τὴν μὶς Κένεδυ καὶ ἐν μέρει τὸν Ντόυ, δὲν με εἶχε πειραξει ἐμένα χάρις εἰς τὴ μάσκα, με τὴν ὁποία εἶχα ἐφοδιασθεῖ. Ἤμουν φαίνεται τρομερὸς τὴν ὄψι, μὲ τὴ μάσκα αὐτὴ ποὺ ἐκάλυπτε τὴ μύτη καὶ καὶ τὰ μάτια μου.

Ὁ Ντόυ δὲν μὲ ἀνεγνώρισε ἀμέσως κι' αὐτὸς εἶχε πυροβολήσει μὴ ξέροντας τί κάνει. Εὐτυχῶς ἦταν μισοκοιμισμένος καὶ δὲν συνέβη νέο δυστύχημα.

Ἐφαίνετο ὅμως σὰν να εὑρίσκετο ἀκόμη ὑπὸ ἄγνωστον ἐπιρροήν. Τὰ κοκκινισμένα μάτια του ἦσαν μισοκοιμισμένα καὶ εἶχαν χάσει τὴν ζωηρὴ ἔκφρασί τους. Ἡ σιγμὴ ἦταν τραγικὴ γιὰ ὅλους μας. Εὐτυχῶς ὅμως ἀφίχθη ἐγκαίρως ἡ μὶς Γκράντ. Ἡ ἄφιξίς της μᾶς ἐπανέφερε ὅλους εἰς τὴν πραγματικότητα, καὶ μᾶς ἀπεσπασε ἀπὸ τὰ τραγικὰ συμβάντα, ποὺ ἐμοιαζαν με ὄνειρο. Ἀναπνεύσαμε βαθειὰ καὶ ἐσκεύσαμε νὰ παράσχωμε σεον κ. Τρελόνυ τὲς πρῶτες βοήθειες. Παρὰ τὴν τρομερὴ αἱμορραγία ὁ δυστυχισμένος ζοῦσε ἀκομη.

Ἔστειλα ἀμέσως ἕνα ὑπηρέτη νὰ φέρῃ τὸν γιατρό, ἐνῶ ἡ μὶς Γκράντ περιποιεῖτο τον ἄρρωστο. Τον ἔβγαλαμε, πάλι ἐπανω στὸ ντιβάνι ὅπως καὶ τὴν προηγουμένη φορά. Ὅταν ἔκαμαμε γι' αὐτὸν ὅτι μπορούσαμε ἐστρέψαμε ὅλη τὴν προσοχή μας στὴν νοσοκομα Κένεδυ ἡ ὁποία παρ' ὅλο τον θόρυβο δὲν εἶχε κινηθεῖ. Καθόταν ὅπως πρίν, ἀκίνητη σὰν ἄγαλμα, μὲ ἕνα ἐλαφρὸ μειδίαμα, στὰ χείλη. Ἡ ἀναπνοή της ἦταν ἥσυχη καὶ κανονική. Ἤκαν φανερὸ ὅτι καμμιὰ ἀπόπειρα δὲν εἶχε γίνει κατ' αὐτῆς. Ἑνόσο περιμέναμε το γιατρὸ συζητούσαμε γιὰ τὴ γενικὴ κατάστασι.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Γκράντ εἶχε βοηθήσει τὴν κυρία της νὰ ἀλλάξῃ ἐνδύματα. Ἡ μὶς Μαργαρίτα φοροῦσε τώρα ἕνα μαῦρο φόρεμα καὶ στὰ χέρια της δὲν ἐφαινοντο πειὰ τὰ ἴχνη τοῦ αἵματος. Φαινόταν ἡσυχώτερη, ἀλλὰ τὰ ὀχρὰ χείλη της ἔτρεμαν με ἕνα νευρικὸ σπασμὸ καὶ ἡ ὠχρότης της ἦταν τρομακτική. ('Ακολουθεῖ)

Οἱ ἀναγνῶσται τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» θὰ περασουν εὐχαρυστα τις βραδυὲς τοῦ χειμῶνος παρακολουθοῦντες

ΤΟΝ "ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ,,

ὁ ὁποῖος κυκλοφορεῖ ἀπὸ σήμερον 5 Δεκεμβρίου εἰς μονόδραχμα καθημερινὰ φυλλάδια.

ΕΡΡΙΚΟΥ ΧΑ'ΙΝΕ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

I

Πάνω στὰ φτερὰ τῶν τρανουδιῶν μου θὰ σὲ μεταφέρω, θὰ σὲ μεταφέρω ἔως τὶς ὄχθες τοῦ Γάγγη, ἐκεῖ, ξέρω ἕνα θεσπέσιο μέρος.

***

Ἐκεῖ ἀνθίζει ἕνας μυρωμένος κῆπος· κάτω ἀπὸ τὶς γαληνιαῖες ἀχτῖδες τῆς σελλήνης, τὰ λουλούδια τοῦ λωτοῦ, περιμένουν τὴν ἀγαπημένη μικρὴ ἀδελφή τους.

***

Οἱ ὐάκινθοι γελοῦν καὶ φλυαροῦν ἀναμεταξύ τους καὶ κλείνουν τὸ μάτι στὰ ἄστρα, τὰ τριαντάφυλλα κρυφομιλοῦν μυρωμένες κουβέντες.

***

Τὰ δειλὰ καὶ πηδηγτὰ περιστέρια πλησιάζουν γιὰ ν' ἀκούσουν, καὶ μακρυὰ θορυβοῦν τὰ νερὰ τοῦ Ἱεροῦ ποταμοῦ.

***

Ἐκεῖ θὰ ξαπλωθοῦμε κάτω ἀπὸ τὶς χουρμαδιὲς καὶ ἡ σκιά τους θὰ μᾶς φέρῃ ὀνείρατα οὐρανίας μακαριότητος.

II

"Ω! μὴν ὁρκίζεσαι, φίλησέ με μονάχα, δὲν πιστεύω στοὺς ὅρκους τῶν γυναικῶν. Ἡ μιλιά σου εἶνε γλυκεία, ἀλλὰ πειὸ γλυκὸ ὁκόμη εἶνε τὸ φιλὶ ποὺ σοῦ ἔκλεψα. Εἶσαι δική μου, καὶ νομίζω ὅτι τὰ λόγια δὲν εἶνε παρὰ ἕνα μάταιο φύσημα.

***

"Ω! ὁρκίσου πολυαγαπημένη μου, κάνε ὅρκους πάντα, σὲ πιστεύω, μοῦ φτάσει μιὰ σου λέξι. Ἀκουμπῶ πάνω, στὸ στῆθος σου, καὶ νομίζω πῶς εἶμαι τρισευτυχισμένος, πιστεύω πολυαγαπημένη μου, πῶς θὰ μ' ἀγαπᾶς ὅσο ζῶ καὶ πέρα ἀπ' τὴ ζωὴ ἀκόμα !...

III

Γιὰ τὰ μάτια τῆς πολυσγαπημένης μου ἔκανα τὶς πιὸ ὡραῖες καντσονέτες γιὰ τὸ στοματάκι τῆς πολυαγαπημένης μου ἔκανα τοὺς καλλιτέρους στίχους, γιὰ τὰ μαλλιὰ τῆς πολυαγαπημενης μου ἔκανα τὶς μεγαλοπρεπέστερες στροφές. Καὶ ἐὰν ἡ πολυσγαπημένη εἶχε μιὰ καρδιά, θὰ ἔκανα γι' αὐτὴ τὴ καρδιὰ ἕνα ὡραῖο σοννέτο !

***

Τὰ τραγούδια μου εἶνε φαρμακεμένα ! Πῶς μπορούσανε νὰ εἶνε ἀλλοιῶς ; "Εχουσες δηλητήριο πάνω στὰ λουλούδια τῆς ζωῆς μου !

***

Τὰ τραγούδια μου εἶνε φαρμακεμένα ! Πῶς μπορούσανε νὰ εἶνε ἀλλοιῶς ; "Εχω μέσα στὴν καρδιὰ ἕνα πλῆθος φειδια, καὶ σένα μαζύ, πολυαγαπημένη μου !

IV

Ἡ νύχτα εἶχε ἁπλωθῆ πάνω στὰ μάτια μου, μολύβι εἶχα πάνω στὸ στόμα μου, μὲ τὴν καρδιὰ καὶ τὸ κεφάλι ναρκωμένα, κοιτώμουν στο βαθυ τοῦ τάφου.

***

Ἀφοῦ κοιμήθηκα δὲν ξεύρω κι' ἐγὼ πόσο καιρό, ξύπνησα, καὶ μοῦ φανηκε πῶς κτυποῦσαν στὸ μνῆμα μου.

***

— «"Ελα, δὲν θὰ σηκωθῆς, Ἐρρῖκε ; Ἡ αἰώνια μέρα λάμπει, οἱ πεθαμένοι ἀνασιήθηκαν ! Ἡ αἰώνια εὐδαιμονία ἀοχίζει».

— «Ἀγάπη μου, δὲν μπορῶ νὰ σηκωθῶ, γιατὶ εἶμαι γιὰ πάντα τυφλός ! "Εκλαψα πάρα πολύ, καὶ τὰ μάτια μου σβύσανε !..»

***

— «Μὲ τὰ φιλιά μου, Ἐρρῖκε, θὰ διώξω τὴ νύχτα ποὺ σκεπάζει τὰ μάτια σου... Πρέπει νὰ δῇς τοὺς ἀγγέλους καὶ τὴ λαμπρότητα τῶν οὐρανῶν».

***

— «Ἀγάπη μου, δὲν μπορῶ νὰ σηκωθῶ. ἡ πληγὴ ποὺ μοῦ ἔκανε ἕνας λόγος δικός σου στὴν καρδιὰ τρέχει αἷμα αἰωνίως».

***

— «Θὰ βάλω ἐλαφρὰ τό χέρι μου στὴν καρδιά σου, Ἐρρῖκε, καὶ δὲν θὰ τρέχῃ αἷμα πειά, ἡ πληγή σου γιατρεύτηκε».

***

«Ἀγάπη μου, δὲν μποῶ νὰ σηκωθῶ, ἔχω ἀκόμα μιὰ πληγὴ στὸ κεφάλι ποὺ αἱμοσταζει ! Τὸν καιρὸ ποὺ σ' ἀρπαζε ἐνε ἀπὸ μένα ἔδωσα κατοικία σὲ μία μολυβένια σφαῖρα μέσα σ' αὐτό».

***

«Μὲ τὶς μποῦκλες τῶν μαλλιῶν μου, Ἐρρῖκε, θὰ κλείσω τὴν πληγὴ τοῦ κεφαλιοῦ σου, θὰ σταματήσω τὸ κῦμα τοῦ αἵματός σου, θὰ σοῦ γιατρέψω τὸ κεφάλι....»

***

Ἡ φωνὴ παρακαλοῦσε μὲ ἕνα τρόπο χαριτωμένο καὶ τόσο γλυκό, ποὺ δὲν μπορεσα ν' ἀρνηθῶ, θέλησα νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ πάω στὴν πολυαγαπημένη μου.

"Εξαφνα ἡ πληγές μου ξανανοίξανε, ἕνα κῦμα αἵματος πετάχτηκε μὲ δύναμι ἀπὸ τὸ κεφάλι μου, κι' ἀπὸ τὸ στῆθη μου, καὶ...ξύπνησα!»

Μεταφρ. Poeta